

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญทั้งในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาติ หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) จึงได้กำหนดให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มทักษะ ซึ่งมีบทบาทและความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ โดยกำหนดจุดมุ่งหมายทั่วไปในการสอนไว้ว่าให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลด้านทักษะความเข้าใจภาษา คือ การฟัง การอ่าน และทักษะการใช้ภาษา ซึ่งได้แก่ การพูด การเขียน จนสามารถใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ และช่วยในการแสวงหาความรู้ได้อย่างมีเหตุผล เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังที่ สมบัติ ตัญญีรัตน์ (2531) ได้กล่าวว่า ภาษาช่วยให้บุคคลเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่เรียนได้ดี ทั้งยังเป็นเครื่องมือที่ใช้แสวงหาความรู้ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) กระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นความสำคัญของการอ่านว่ามีความสำคัญมาก ตามลำพังหนังสือเรียนภาษาไทยที่ใช้ในห้องเรียนยังไม่เพียงพอในการส่งเสริมการฝึกทักษะการอ่าน จึงได้กำหนดหนังสืออ่านประกอบและหนังสือนอกเวลาให้กับนักเรียนในระดับประถมศึกษาด้วย เพื่อฝึกทักษะการอ่านและส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้แก่เด็ก (กรมวิชาการ, 2534) ดังนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญต่อเด็กในโรงเรียน เพราะกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ในโรงเรียนนั้นต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นการอ่านจึงสำคัญที่สุดในหลักสูตรทุกระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัย จึงจำเป็นที่ครู ผู้ปกครอง ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอ่านควรเอาใจใส่ต่อการอ่านอย่างแท้จริง โดยเฉพาะการอ่านของเด็กในระดับประถมศึกษา ซึ่งจะเป็นรากฐานสำหรับการอ่านในระดับสูงต่อไป

ทักษะการอ่านในใจเป็นสิ่งสำคัญที่สุดของการอ่าน เพราะเป็นการอ่านที่แท้จริงในชีวิตประจำวัน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 จะเน้นความสามารถในการอ่านได้อย่างรวดเร็ว สามารถถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกจากเรื่องที่อ่านได้ (กรมวิชาการ, 2534) การอ่านในใจที่มีประสิทธิภาพจะทำให้ผู้อ่านได้รับประโยชน์สูงสุด ดังนั้นจึงมีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา ผู้ที่อ่านหนังสือเป็นย่อมได้เปรียบเพราะสามารถเข้าใจเรื่องราวและเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน ที่ถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือได้ สามารถประเมินจากสิ่งที่ตนอ่านรวมทั้งวิจารณ์งานในการอ่านได้ดี โดยเฉพาะในชีวิต

ปัจจุบันที่มีวิทยาการ ความคิดก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็วและมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ฉะนั้นเราจึงจำเป็นต้องอ่านเพื่อให้สามารถติดตามความเคลื่อนไหว ความก้าวหน้า และความเปลี่ยนแปลงทั้งหลายได้ทันกาล

ด้านการเขียน ประคอง และคณะ (2527) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า เป็นทักษะอย่างหนึ่งของนักเรียนด้านการสื่อสารเด็กจะต้องมีทักษะการเขียนหลาย ๆ รูปแบบ เพื่อให้สามารถประสบความสำเร็จในการดำรงชีวิตเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ออกมาเป็นตัวอักษรสำหรับตัวเอง และแลกเปลี่ยนกับคนอื่น ๆ และสมบัติ ฉัญชียรรัตน์ (2531) กล่าวว่า การเขียนนั้นเป็นทักษะสุดท้ายที่มีความยากกว่าทักษะอื่น ๆ เป็นกระบวนการขั้นสุดท้ายในการพัฒนาทางภาษาที่จำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์ ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนกลุ่มทักษะวิชาภาษาไทยยังมีจุดอ่อนเกี่ยวกับการฝึกทักษะบางส่วนให้นักเรียน และเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมากที่ต้องได้รับการแก้ไขดังที่ ประคอง สุทธิสาร (2527) ได้กล่าวไว้ว่า ครูจะต้องเป็นผู้ให้ความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ ให้คำปรึกษาด้านการเขียน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนแก่นักเรียนของตนให้มีประสิทธิภาพดังที่กล่าวมาจะเห็นว่าทักษะการอ่านและทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและจำเป็น

ดังนั้นการจัดการเรียนการสอน จึงควรวางพื้นฐานการอ่านและการเขียน ตั้งแต่เด็กเริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา แต่ในปัจจุบันสภาพการเรียนการสอนทักษะการอ่าน โดยเฉพาะทักษะการอ่านในใจและทักษะการเขียนในระดับประถมศึกษายังไม่ประสบผลสำเร็จตามที่หลักสูตรคาดหวังไว้ ดังรายงานประเมินความก้าวหน้าคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536-2538 ได้ประเมินคุณภาพทางการศึกษาวิชาภาษาไทยพบว่า ความสามารถแต่ละรายสมรรถภาพเทียบคะแนน 10 มีระดับเฉลี่ย ทักษะการพูด 8.46 ทักษะการอ่านออกเสียง 8.73 ทักษะการเขียน 6.75 ทักษะการฟัง 7.73 ทักษะการอ่านในใจ 6.61 และหลักเกณฑ์ทางภาษา 7.43 ซึ่งความสามารถในการอ่านในใจและการเขียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข โดยนำมาสอนให้สัมพันธ์กัน

การรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536-2538 ซึ่งดำเนินการประเมินผลโดยแยกเป็นทักษะพบว่าทักษะการอ่านในใจมีผลค่อนข้างต่ำ รายละเอียดข้อมูลผลสัมฤทธิ์แต่ละระดับดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านในใจวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ปีการศึกษา 2536-2538 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา

ปีการศึกษา	2536	2537	2538
ระดับ			
สำนักงานการประถมศึกษา			
จังหวัดนครราชสีมา	72.20	70.92	66.10
สำนักงานการประถมศึกษา			
อำเภอพิมาย	74.00	68.99	69.87
โรงเรียนบ้านใหม่ฉนวน	66.42	70.62	60.85

จากตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านในใจวิชาภาษาไทยระดับจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 70.20, 70.92 และ 66.10 ตามลำดับ และในระดับอำเภอคือ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพิมาย เฉลี่ยร้อยละ 74.00, 68.99 และ 69.87 ตามลำดับ ส่วนในระดับโรงเรียนคือ โรงเรียนบ้านใหม่ฉนวน เฉลี่ยร้อยละ 66.42, 70.62 และ 60.85 ตามลำดับ (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา, 2536, 2537, 2538) จากข้อมูลผลสัมฤทธิ์การอ่านในใจวิชาภาษาไทยในแต่ละระดับดังกล่าว มีแนวโน้มลดลงและเป็นปัญหาที่ต้องเร่งแก้ไข เพราะความสามารถในการอ่านในใจของนักเรียนยังไม่บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้คือเฉลี่ยร้อยละ 80

การรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2536-2538 พบว่า ทักษะการเขียนของนักเรียนเกี่ยวกับการเขียนตามรูปแบบต่าง ๆ มีผลค่อนข้างต่ำในระดับโรงเรียน รายละเอียดข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนแต่ละระดับดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ปีการศึกษา 2536-2538 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา

ปีการศึกษา	2536	2537	2538
ระดับ			
สำนักงานการประถมศึกษา			
จังหวัดนครราชสีมา	75.05	73.89	74.35
สำนักงานการประถมศึกษา			
อำเภอพิมาย	68.63	66.40	63.80
โรงเรียนบ้านใหม่ฉนวน	65.94	68.99	68.83

จากตารางที่ 2 ผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนวิชาภาษาไทยเฉลี่ยในระดับจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 75.05, 73.89 และ 74.35 ตามลำดับ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพิมาย เฉลี่ยร้อยละ 68.63, 66.40 และ 63.80 ตามลำดับ ส่วนในระดับโรงเรียนคือ โรงเรียนบ้านใหม่ฉมวก เฉลี่ยร้อยละ 65.94, 68.99 และ 68.83 ตามลำดับ (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา, 2536, 2537, 2538) จากข้อมูลข้างต้น ถึงแม้ว่าจะมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นในบางปีการศึกษา แต่ก็ยังเป็นปัญหาที่ต้องเร่งแก้ไขเพราะความสามารถในการเขียนของนักเรียนยังไม่บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้คือร้อยละ 80

จากการสำรวจสภาพปัญหาทั่วไปของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยได้ใช้หลายวิธีในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูผู้สอน, การสัมภาษณ์ครูผู้สอน เกี่ยวกับปัญหากิจกรรมการเรียนการสอน, การสัมภาษณ์นักเรียนเกี่ยวกับปัญหาและความต้องการในการเรียนวิชาภาษาไทย และการทดสอบพื้นฐานความรู้ของนักเรียนโดยใช้เครื่องมือที่ได้รับการหาความเชื่อมั่นแล้ว ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

ด้านครูผู้สอน จากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาไทยว่า เป็นวิชาที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอนค่อนข้างยาก บางครั้งไม่ทราบว่าจะจัดกิจกรรมอย่างไร จึงจะให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหา ดังนั้นส่วนใหญ่จึงใช้วิธีการบรรยายความรู้ให้นักเรียนฟัง มีการซักถามเกี่ยวกับเรื่องที่บรรยายหรือเรื่องที่อ่าน พอจบเนื้อหานั้นก็ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ในแต่ละบทเรียนจะเริ่มสอนตามเนื้อหาจนจบบทเรียนนั้น ผู้วิจัยได้สอบถามถึงความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย พบว่า ครูผู้สอนต้องการแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อนำไปใช้ในห้องเรียน ให้เกิดประโยชน์แก่ตัวนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพและให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง

ด้านนักเรียน จากการสัมภาษณ์นักเรียนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นว่า ครูผู้สอนได้สอนตามเนื้อหาในบทเรียน ทำให้เรียนไม่สนุกเนื่องจากไม่มีสิ่งใหม่ สื่อกิจกรรมที่ครูใช้น้อย อยากให้ครูผู้สอนหากิจกรรมมาใส่สอนในห้องเรียนให้มากกว่านี้จะได้เรียนด้วยความสนุก ไม่เกิดความเบื่อหน่าย เช่น เกม เพลง นิทาน หรือกิจกรรมที่เคยรู้จัก ต้องการให้มีการแข่งขันกันเป็นกลุ่มแล้วได้รางวัลเพื่อที่ทุกคนจะได้ช่วยเหลือกัน

จากข้อมูลที่ได้รวบรวมแล้วนำมาสรุปวิเคราะห์ ทำให้ทราบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยยังมีปัญหาทั้งด้านครูผู้สอน ผู้เรียน สื่อการเรียน และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้วิจัยต้องการหาแนวทางในการแก้ไข โดยวางเป้าหมายในการแก้ปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์ดังนี้ (1) มีทักษะการอ่านในใจและทักษะการเขียนตามรูปแบบต่าง ๆ ตามที่หลักสูตรกำหนด และ (2) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เมื่อพิจารณาถึงคุณลักษณะที่จะพัฒนาขึ้นได้จากการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการของนักเรียนและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะเพิ่มทักษะการอ่านในใจและทักษะการเขียนแก่นักเรียน โดยเน้นการสอนทักษะทั้งสองให้สัมพันธ์กัน ซึ่งจะเอื้อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านในใจและทักษะการเขียนได้อย่างแท้จริง และ

สามารถที่จะแก้ปัญหาให้นักเรียนได้เรียนอย่างมีความหมาย จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้ศึกษามา พบว่า แนวการสอนอ่านในใจและการสอนเขียน เกิดผลดีต่อความสามารถในการอ่านและการเขียนของผู้เรียน เช่น ผลการวิจัยของ สันติ มุ่งหมาย (2538) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความโดยวิธีการทำนายของ นักเรียนสูงขึ้นและยังสอดคล้องกับการวิจัยของ อรุณณี สายเสมา (2536) ที่ได้ศึกษาเรื่องการอ่านจับใจ ความภาษาไทยโดยวิธีทำนาย พบว่า สัมฤทธิ์ผลด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้น

ฉะนั้นเพื่อเป็นการพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทย ให้ประสบสัมฤทธิ์ผลตามที่ ผู้วิจัยตั้งเป้าหมายไว้ และเพื่อเป็นการแก้ปัญหาที่ผู้วิจัยพบทั้งทางด้านครูผู้สอน นักเรียน สื่อการสอน และ กิจกรรมการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะแก้ปัญหาและพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอน ดังกล่าว โดยเน้นทักษะการอ่านในใจและการเขียนตามรูปแบบ และใช้เทคนิคการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาเป็น วิธีดำเนินการวิจัยในการศึกษาครั้งนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการอ่านในใจและการเขียนตามรูปแบบ ในระดับ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.2.2 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านในใจและการเขียนตามรูปแบบ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 โดยผ่านเกณฑ์ความรอบรู้เฉลี่ยร้อยละ 80 และจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80

1.3 ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

1.3.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา ใช้กระบวนการของการวิจัยเชิงปฏิบัติการมาดำเนินการ ดังนั้นข้อสรุปที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้อาจจะนำไปประยุกต์ใช้ได้กับบางสถานการณ์เท่านั้น

1.3.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านใหม่ฉนวน กลุ่ม โรงเรียนนิคมสร้างตนเอง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอพิมาย จังหวัดนครราชสีมา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 25 คน

1.3.3 กิจกรรมการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น ได้จัดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และระดับ ความเข้าใจในการอ่านทั้ง 3 ระดับ คือ ชื่นเข้าใจข้อเท็จจริง ชื่นดีความ และขั้นวิจารณ์ โดยใช้เนื้อหาที่เกี่ยวข้อง กับนิทาน สารคดี บทความ และข่าวเหตุการณ์ต่าง ๆ ส่วนการเขียนตามรูปแบบเป็นการเขียนตามหลักเกณฑ์ การเขียนแต่ละประเภท คือเป็นการเขียนนิทาน บทความ บันทึก รายงาน การบรรยายเรื่องราว การอธิบาย จดหมาย การสรุปความ

1.3.4 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาที่เลือกสรรให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของบทเรียนและเรื่องราวจากเอกสาร วารสาร นิตยสาร และสื่อสารมวลชนที่เหมาะสมกับตัวนักเรียน สภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ปัจจุบัน โดยคัดเลือกให้เหมาะสมกับระดับชั้น ได้แก่ นิทาน บทความ โฆษณา ซึ่งเป็นเนื้อหาที่นักเรียนไม่เคยพบและไม่เคยเรียนมาก่อน

1.3.5 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย เริ่มปฏิบัติการวิจัยในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ใช้เวลาในการทดลอง 57 คาบ คาบละ 20 นาที

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.4.1 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการอ่านในใจและการเขียนตามรูปแบบวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ที่ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงตามแนวของเคมมิสและแม็คแทคการ์ท (Kemmis & McTaggart) ซึ่งคาดว่าจะสามารถพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการอ่านในใจและการเขียนตามรูปแบบและนำไปใช้ในชั้นเรียนได้

1.4.2 ผู้ช่วยวิจัย เป็นบุคคลที่ได้รับการปฐมนิเทศให้มีความรู้เกี่ยวกับการวิจัยและได้รับการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับการทำวิจัย โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการเป็นอย่างดี

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาที่นักเรียนไม่เคยพบและไม่เคยเรียนมาก่อน

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 ทักษะการอ่านในใจ หมายถึง ความสามารถในการอ่านในใจเพื่อจับใจความ สรุปสาระสำคัญ วิเคราะห์ความสำคัญ ความสัมพันธ์ของประเด็นต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นสนับสนุน หรือคัดค้าน ข้อความของเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล

1.5.2 การเขียนตามรูปแบบ หมายถึง การเขียนตามหลักเกณฑ์ของการเขียนแต่ละประเภท ได้แก่ การเขียนนิทาน บทความ บันทึก รายงาน การบรรยายเรื่องราว การอธิบาย การเขียนจดหมาย การเขียนย่อความ การเขียนสรุปความ การเขียนตามรูปแบบนี้ส่วนหนึ่งเป็นการเขียนเชิงสร้างสรรค์ อีกส่วนหนึ่งเป็นการเขียนเพื่อการสื่อสาร

1.5.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การอ่านและการเขียนวิชาภาษาไทย หมายถึง แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดความสามารถด้านการอ่านในใจและการเขียนตามรูปแบบ โดยสร้างให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในคู่มือครูภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

1.5.4 ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านในใจวิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาในด้านการอ่านจับใจความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.5.5 ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนวิชาภาษาไทย หมายถึง คะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนแต่ละประเภทที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้แผนการสอนที่ใช้รูปแบบการอ่านในใจและการเขียนตามรูปแบบ ที่สามารถพัฒนา
กิจกรรมการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้

1.6.2 ได้แนวทางจากการวิจัยไปใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนในชั้นเรียน